

Typene som går igjen på hjemmekontoret



Elise Rønnevig Andersen

Kjenner du igjen deg selv eller kollegene dine?

Jeg tror mange synes det er plagsomt at kollegaen du har irritert deg over på jobb, nå har dukket opp i stuen din, sier Per Henrik Stenstrøm, rådgiver og foredragsholder.

Han har 25 års erfaring som leder i mediebransjen og har hatt mange vanskelige ansatte og kolleger. De siste årene har han reist rundt til bedrifter, observert og gitt råd om hvordan man skal takle nettopp disse utfordrende menneskene vi jobber med.

Gjengangeren er at folk flest synes det er «alle andre det er noe galt med». Få erkjenner at de selv har et problem, mener Stenstrøm.

Nå har arbeidsplassens personligheter flyttet til hjemmekontoret. Stenstrøm har skissert seks typer som går igjen. To av dem bør du unngå å være selv, gratispassasjeren og motarbeideren, mener Stenstrøm.

- Og hvis du ikke kjenner deg igjen i noen av de seks typene, mangler du selvinnsikt. Da er det du som er problemet, og dermed også deg de andre snakker om.

Ekstroverten (streberen)

Elsker hjemmekontor. Har full kontroll på Teams, Skype, Zoom og alle andre verktøy. Irriterer seg over at folk ikke behersker teknikken.

Bråker med at alle må ha på kamera, slå av lyden når de ikke snakker, ikke snakke i munnen på andre og så videre.

Er ekspert på avstemningsfunksjoner og interaksjonsmulighetene og stiller enor-

me krav til den som er møteleder. Stiller med et oppsiktsvekkende kult skrytebakgrunnsbilde i e-møtet, har headset med mikrofonbøyle, eget webkamera, gamingstol, to skjermer og studiolyd.

Sender mailer i øst og vest med alle på kopi for å vise hvordan og hva han jobber med.

Skrytepave og mener at dette er den nye måten å jobbe på. For evig og alltid. Selg kontorlokalene, og sett opp proffe studioer hjemme hos alle!

Hverdagshelten

Hater hjemmekontor. Har allerede begynt å bekymre seg for om sommerfesten ryker.

Arbeider i et komplett kaos. Vi ser oppvasken, tørkestativet og partneren i underbuksen i bakgrunnen under de digitale møtene. Selvfølgelig også minst ett barn på fanget i halvparten av møtene.

Gjør så godt hun/han kan, men det er vanskelig å prioritere. Derfor blir det mye forefallende husarbeid innimellom. Oppdager først mot slutten av dagen at pysjbuksen fortsatt er på.

Savner kollegene av hele sitt hjerte og insisterer på digitale vafler, vinlotteri på Zoom og e-lønningspils. Nå er det viktigere enn noen gang at vi ser hverandre og heier på hverandre!

Blir trolig syk av mangel på ros og gode jobb-klemmer.

Introverten

Elsker hjemmekontor. Har aldri jobbet så

Når du skriver og gir beskjeder fra hjemmekontor, kan du ikke nyansere med kroppsspråket

”

Live Bressendorf Lindseth ber alle være ekstra varsomme når de gir tilbakemeldinger til kolleger



effektivt som nå. Det er ingen avbrytelser i arbeidstiden og ingen som maser om hyttetur, julebord, kickoff med bli-bedre-kjent-leker, vinlotteri som varer i to timer, eller vafler på fredagene.

Utfører ekstremt krevende arbeidsoppgaver og får anledning til å fordype seg på en helt ny måte. Liker riktignok ikke maset om alle de digitale møtene og hater kamerafunksjonen.

Lyver gjerne om at kameraet ikke fungerer og grøsser av dem som sier: «Kan vi ikke bare ta to minutter på telefonen eller facetime du og jeg om dette?»

Trenger ikke ros og tilbakemeldinger og håper hjemmekontor-løsningen drar ut i tid.

Det er ingen som bryr seg om at man spiser lunsj ved PC-en, og ingen som påpeker at det lukter veldig når folk «absolutt må spise makrell-i-tomat sammen med andre». Slikt setter introverten pris på.

Teknoklønna

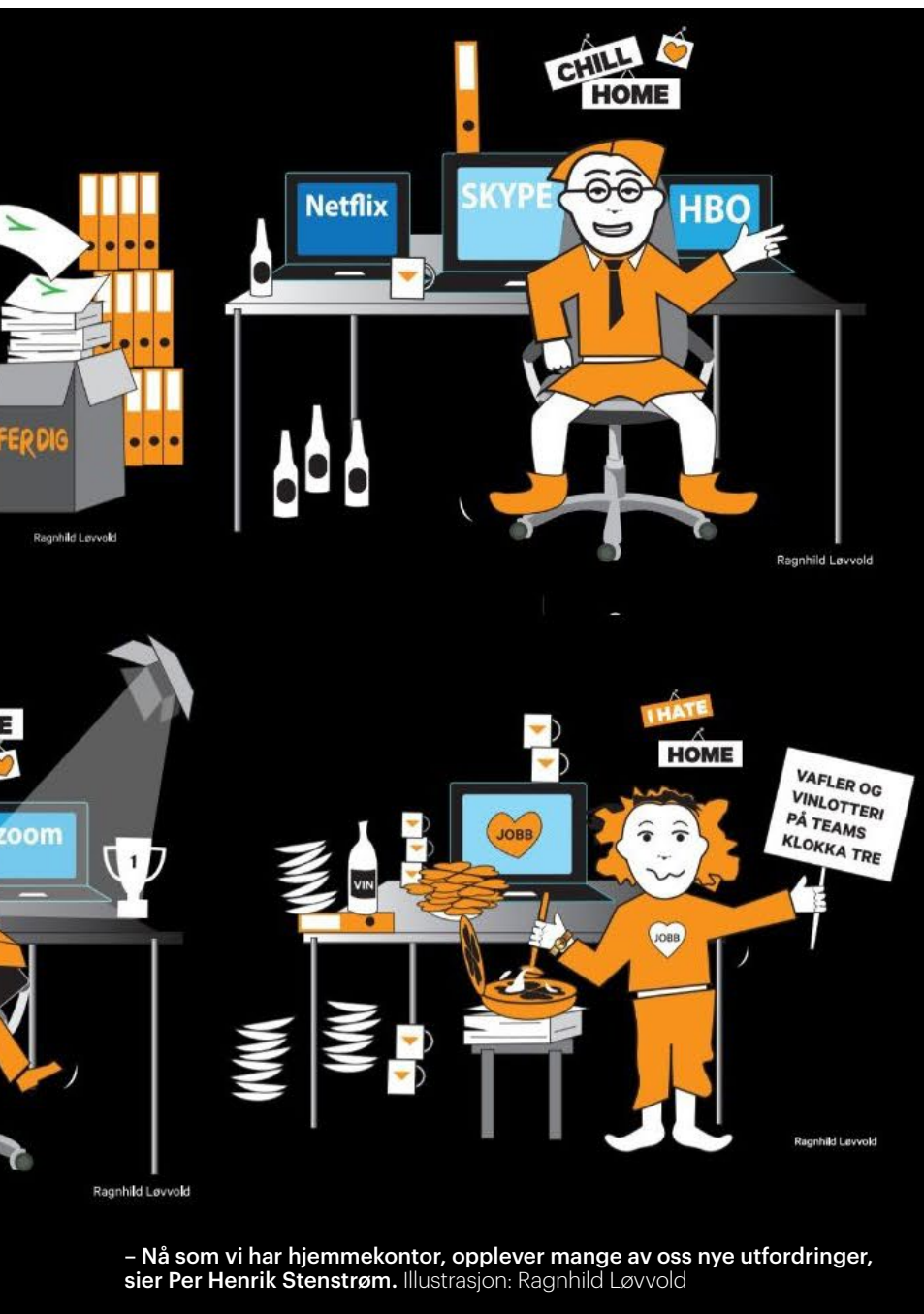
Elsker hjemmekontor - hater teknikken.

Liker den nye arbeidsformen. Kjører fleksibel arbeidstid, går lange turer og snakker mye med venner om hjemmekontorets utfordringer og den nye situasjonen.

Lager deilige lunsjer med hjemmebakete horn, men har kjørt seg helt fast med teknikken.

Hvis vedkommende mot formodning skulle klare å skru på kameraet på PC-en, irriterer hun/han seg over at det er opp ned. Ekstra dumt er det ettersom vedkommende nettopp hadde stilet så fint i stuen.

Ber alltid møteleder snakke høyere og skylder på lav lyd på høyttaleren hjemme hos seg: «Er det bare meg som ikke hører hva dere sier? Jeg ser ingen presentasjon, hvilken knapp, det er ikke noen sånn knapp hos meg, det er ikke så farlig, jeg



– Nå som vi har hjemmekontor, opplever mange av oss nye utfordringer, sier Per Henrik Stenstrøm. Illustrasjon: Ragnhild Løvvold

trenger ikke å ha på kamera, bare begynner dere. Jeg hører. Tror jeg. Ring meg om det er noe som angår meg, da, dere. Nå er det lunsj.»

Motarbeideren

Tvilende til hjemmekontor. Er vanligvis den aktivt uengasjerte på arbeidsplassen. Har egentlig sluttet på jobben, men er der fortsatt.

Bruker mye tid på å drive fagforeningen «Motarbeiderne», men det er arbeidskrevende å drive opplysningsarbeid om alt som går galt i virksomheten, fra et hjemmekontor.

Det som gjør informasjonsarbeidet lettere, er at det er spesielt enkelt å være digital møteplager og bedreviter ved å bruke sitt misfornøyde kroppsspråk. Men det er skummelt å klage, sladre og baksnakke ettersom man lett legger igjen digitale spor.

Vedkommende forsnakker seg gjerne over åpen mikrofon i et e-møte eller skriver «Jævla idiot!» i chat-feltet i stedet for som personlig melding til nestlederen i «Motarbeiderne».

Arrangerer lønningspils og kaffe digitalt, men bare for noen utvalgte - de misfornøyde. Savner virkelig den gode, gamle drittprat ved kaffemaskinen.

Gratispassasjeren

Elsker hjemmekontor, har aldri hatt det bedre på jobb.

Er i utgangspunktet lat og synes rapportering og oppfølging er masete og unødvendig.

Kommer ofte sent og går tidlig, og på hjemmekontoret er det ingen som passer på. Er imidlertid veldig på under de digitale møtene, ser strøken ut i jobb-antrekket, men slår av jobb-bry-

teren så fort møtet er over. Da er det bare å «delegere» arbeid videre til andre.

Skylder på at man har fått kastet på seg helt ekstraordinære oppgaver under korona (som ingen helt tør å spørre hva er) og seiler videre som en kork på hjemmekontorets hav.

Er i utgangspunktet en som ikke leverer 100 prosent i det normale arbeidslivet, nå er vi nok langt nede på 50 prosent.

Virker ekstremt travel, men ingen vet helt med hva.

– Vær varsom

Live Bressendorf Lindseth har lang erfaring innen ledelse, teambygging og arbeidsmiljøutvikling. Hun har vært på mange arbeidsplasser for å ordne opp i konflikter. Hun mener man ikke nødvendigvis irriterer seg mer over kollegene nå enn ellers.

– Mange setter pris på at man nå får jobbe i fred og ro uten forstyrrelse fra kollegene. De som vanligvis irriterer seg over kolleger, har det helt topp nå, for nå er de jo helt alene.

Digitale møter gjør det mulig å holde på med andre ting samtidig, understreker hun.

Vær ekstra varsom når du gir tilbakemeldinger til kolleger, råder hun.

– Uttrykk deg på en måte som ikke blir misforstått. Når du skriver og gir beskjeder fra hjemmekontor, kan du ikke nyansere med kroppsspråk. Vær derfor ekstra hyggelig når du henvender deg til kollegene. Skriftlige beskjeder oppleves som regel sterkere enn muntlige. Men samtidig må du passe på at ikke budskapet forsvinner.

Hun har en attraktiv jobb, men misliker kollegene

Ukens innsender føler seg utenfor på jobb. Hva gjør du hvis du ikke passer inn på arbeidsplassen?

Spørsmål: Koronakrisen med hjemmekontor har fått meg til å tenke. Jeg er en kvinne i starten av 40-årene. Før koronakrisen befant jeg meg i et dilemma som dreier seg om skifte av jobb eller ikke.

Jeg har i snart fire år hatt en jobb på en arbeidsplass som blir sett på som et svært attraktivt sted å arbeide. Det er en fast og trygg kommunal jobb, og jeg får på mange måter drive med det jeg liker og kan best.

Likevel opplever jeg at jeg møter den samme utfordringen som jeg har sett helt fra starten: Jeg passer på en måte ikke inn. Det er en stor arbeidsplass. Innenfor akkurat det jeg jobber med, er det kun noen få andre kolleger som også gjør, men vi har bare sporadisk kontakt i løpet av en arbeidsdag. Gjerne bare på e-post eller telefon, selv om vi noen ganger også møttes før koronakrisen.

Under normale tilstander savner jeg det kollegiale fellesskapet, følelsen av å jobbe i en gruppe der vi hjelper hverandre og ser hverandre. Samtidig har jeg en stor grad av frihet, jeg disponerer på mange måter dagen og tiden min selv, og jeg er mye ute på møter. Jeg har ikke en sjef eller andre som henger over meg. Nå med hjemmekontor kjenner jeg enda mer på denne følelsen av utenforskap.

Jeg vet at det er mange hyggelige folk på jobben. Jeg har prøvd mange ganger å delta i lunsjen for eksempel. Selv om det noen ganger kan være hyggelig der og da, kjenner jeg at det som oftest bare er ubehagelig. Jeg sammenligner ofte jobben jeg har nå med den jeg hadde før, og kjenner at jeg savner den forrige. Der hadde jeg alt som jeg i dag lengter etter på min arbeidsplass. Jeg merker også at jeg kanskje gjør en dårligere jobb enn før. Jeg gjør jobben min, men er ikke like dedikert som jeg var tidligere. Dette tror jeg skyldes mangelen på sosial kontakt i løpet av en arbeidsdag.

Spørsmålet nå er om jeg skal våge å søke ny jobb når koronakrisen er over? Slik jeg ser det, har jeg både noe å tape og å vinne. Jeg kan risikere å miste det jeg er glad for i denne jobben, i tillegg til at det er en mulighet for at jeg heller ikke på en ny plass får tette kollegiale bånd. Samtidig føler jeg at jeg nå har gitt denne jobben mange nok sjanser, og at kanskje dette er rette tidspunktet for et skifte. Jeg tror det skal være flere aktuelle stillinger for meg der ute, også via nettverket mitt.

Hva vil du råde meg til å gjøre?
Hilsen ensom tviler

Jobbeksperter: De færreste klarer å motivere seg til å jobbe alene hele dagen, og mange blir mer bevisst det i situasjonen koronakrisen har skapt. Du har en jobb innenfor et felt som interesserer deg og som få andre kan på din arbeidsplass.

Jeg vet jo ikke din bakgrunn, men du høres ut til å få jobbe med noe du faglig både kan og interesserer deg for. Det er et godt utgangspunkt. Men du sier at du føler at du ikke passer inn. Er det kulturen der du jobber, eller er det kollegene? Har dere forskjellige interesser og verdier? Har det oppstått klikker og du føler deg utenfor, spesielt etter at du hadde permisjon?

Du nevner utenforskap, og det kan være en vond følelse som gjør at du holder deg mer og mer borte fra lunsjen,

for på mange arbeidsplasser møtes jo kollegene stort sett i lunsjen og på møter. Du har jobbet et sted hvor du hadde et fellesskap, så det er forståelig at du savner det.

Ikke alltid grønnere

Men ofte kan det klaffe og bli til det bedre. Jeg anbefaler deg å analysere situasjonen grundig og snakke med dine fagkolleger og spørre om de savner mer kontakt. Kanskje tenker de som deg, men har gått inn i et mønster og trenger en som får dem ut av det. Kanskje skulle du i en periode delta daglig i lunsjen og se om du med blir mer inkludert. Du kan bli oppfattet som en som ønsker å være litt utenfor, og blir dermed latt være i fred.

På en stor arbeidsplass dannes det ofte et mønster, en måte å være sammen på, som kan være vanskelig å bryte. Det er nokså sikkert at det neppe er noen av de andre kollegene som kommer til å bryte opp og endre på situasjonen, så mye av dette vil nok ligge på deg, fordi du vet best hvor skolen trykker.

Oftest er det lurt å begynne med å se hva som kan gjøres for å bli mer fornøyd, og går det ikke, må du ta grep. Men du kan sikkert få hjelp, og en samtale med lederen din kan bli fruktbar.

Vurder andre jobber

Du er i en alder da mange skifter jobb og da du fortsatt er attraktiv på arbeidsmarkedet. Du sier jo at du nå kanskje gjør en dårligere jobb enn før, og det er heller ikke et godt signal. Hvis du søker nye jobber, så presiser at du vil bytte jobb fordi du ønsker et mer sosialt miljø med mer teamjobbing. Dermed blir du ikke innkalt til stillinger som setter deg i samme situasjon som du er i nå.

Det kan være verdt å prøve dette. Bruk også nettverket ditt, og vær bevisst på hva du ønsker i en ny jobb. Det kan være lurt å skrive ned hva som er positivt ved jobben i dag (friheten osv.), og hva som er negativt (manglende sosialt miljø osv.). Og se hva som veier tyngst, men det vet du vel allerede. Det virker som du har satt i gang prosessen, og jeg ønsker deg lykke til og håper at du får en mer sosial og inspirerende hverdag.

Kanskje er det lurt ikke å vente til krisen er over, men være åpen for muligheter som byr seg allerede nå?

Vennlig hilsen Mette Manus

JOBBEKSPERTENE

Vi har et panel av jobbeksperter som svarer på spørsmål om alt innenfor karriere, studentliv, jobb og ledelse. Send en e-post til elise.ronnevig.andersen@schibsted.no, og merk emnefeltet med «Jobbeksperter».

Med vennlig hilsen
Mette Manus
karriereveileder

mette@manusmotivasjon.no

